

Nowości wydawnicze

Miłek M., Metrologia elektryczna wielkości nieelektrycznych, s. 432, oprawa twarda, A5, Oficyna Wydawnicza UZ, 2006

„W książce opisano czujniki wielkości nieelektrycznych przetwarzające te wielkości na wielkości elektryczne oraz układy pomiarowe służące do pomiaru takich wielkości nieelektrycznych, jak przemieszczenie, prędkość, przyspieszenie, siła i moment, ciśnienie, temperatura, wilgotność oraz wielkości opisujące przepływ płynów. Omawiając czujniki, szerzej przedstawiono zjawiska fizyczne, stosowane przy przetwarzaniu wielkości nieelektrycznej na elektryczną. Takie ujęcie tematyki umożliwi zrozumienie zasad przetwarzania w czujnikach w oderwaniu od konkretnych typów czujników oferowanych przez producentów. Poza wyjątkowymi przypadkami, w których opisywane rozwiązanie było stosowane przez jednego producenta, nie przedstawiono rozwiązań firmowych czujników i nie przytaczano ich parametrów, wychodząc z założenia, że pełna informacja o asortymencie produkowanych czujników znajduje się na systematycznie aktualizowanych stronach internetowych firm.

Zwrócenie w książce szczególnej uwagi na zjawiska fizyczne umożliwi czytelnikowi uzupełnienie swojej wiedzy z zakresu fizyki lub poznanie nieznanych zjawisk. Dlatego przed opisem, np. przetworników piezoelektrycznych, znajduje się wprowadzenie do tematyki dotyczącej ultradźwięków. Podobnie, omówienie czujników światłowodowych jest poprzedzone opisem elementów toru optycznego, a szczególnie źródeł oraz detektorów promieniowania.

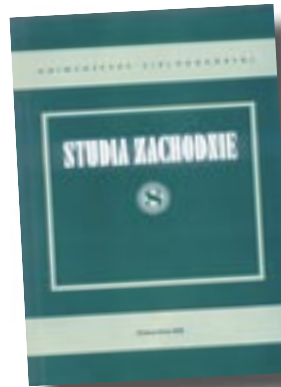
Jako kryterium podziału treści przyjęto podział według mierzonych wielkości – przemieszczenia, ciśnienia, temperatury itd. Każdą z wymienionych wielkości można przetworzyć na sygnał elektryczny w czujnikach, w których zastosowano różne zjawiska fizyczne.

W rozdziale 4 dotyczącym pomiarów parametrów ruchu (przemieszczenia, prędkości, przyspieszenia), ze względu na pierwsze w kolejności przedstawienie czujników, w których zastosowano różne zjawiska znajduje się największy fragment dotyczący opisu zjawisk. W kolejnych rozdziałach, przy omawianiu poszczególnych czujników znajdują się odniesienia do opisów zjawisk, znajdujących się w tym najobszerniejszym rozdziale (4).

Odpowiednie uporządkowanie kolejności rozdziałów umożliwia wykorzystanie informacji zawartych w poprzednich rozdziałach – np. w niektórych czujnikach ciśnienia przetworzone jest ono na przemieszczenie, dalsze przetworzenie przemieszczenia na sygnał elektryczny opisane jest w rozdziale dotyczącym pomiaru przemieszczeń. W ten sposób książka stanowi całość, w której uniknięto powtórzeń.

Książka jest przeznaczona dla studentów i absolwentów kierunków kształcenia: elektrotechnika, energetyka, automatyka, robotyka oraz może być pomocna dla innych specjalistów – mechaników, mechatroników itp.”.

[Od autora]

Studia Zachodnie 8, red. W. Strzyżewski, s. 328, oprawa broszurowa, A5, Oficyna Wydawnicza UZ, 2006

Archeologia i średniowiecze **Bogdan Bobowski**, *Archaeoscope – trójwymiarowa wizualizacja stratygrafii archeologicznej*; **Alina**

Polak, *Kolejność testatorów w dokumentach średniowiecznych z elementami prozopografii (na przykładzie dokumentu Bolesława Pobożnego z 1261 roku)*; **Tadeusz Serylak**, *Średniowieczne przemiany koniunkturalne Głogowa i Świdnicy*; **Eligiusz Podolan**, *Tendencje do likwidacji rozdrobnienia dzielnicowego w Europie Środkowo-Wschodniej i Wschodniej w XIII-XIV wieku na przykładzie księstw śląskich i włodzimiersko-suzdalskich*; **Paweł Karp**, *Księstwa głogowskie, żagańskie i krośnieńskie na szlaku „wspañiałych pochodów” husyckich (1428-1433)*.

Nowożytność **Marek Nowacki**, *Świebodziński krąg rodzinny Martina Agricoli*; **Urszula Świdarska-Włodarczyk**, *Wiek człowieka i jego wartość w Polsce przełomu średniowiecza i czasów nowożytnych*; **Tomasz Kałuski**, *Piecczęcie cechowe miasta Świebodzina (XVI-XIX wiek)*; **Jarosław Kuczer**, *Współdziałanie szlachty protestanckiej księstwa głogowskiego w obronie wyznania w XVII i na początku XVIII wieku*; **Monika Wójcik**, *Struktura społeczno-zawodowa ludności parafii Stare Bogaczowice w świetle ksiąg metrykalnych w końcu XVIII wieku*; **Tomasz Nodzyński**, *Antoni Radziwiłł i Atanazy Raczynski: idea kompromisu z Prusami – projekty i działania*; **Kamil Banaszewski**, *Obraz Niemców okresu Wielkopolskiej Wiosny Ludów w pamiętnikach i publicystyce poznańskiej lat 1848-1850*; **Grażyna Wyder**, *Wielkopolskie „emancypantki” w świetle aktualnych badań historyczno-socjologicznych* **Antoni Barciak**, **Iwona Pietrzyk**, *Inskrypcje górnosląskie – przykład Mazowiec*; **Tomasz Struk**, *Geneza i historyczne zmiany nazwy Krosna Odrzańskiego*.

Historia najnowsza **Juliusz Sikorski**, *Dążenie władz do kasacji stanu tymczasowości administracji kościelnej na ziemiach zachodnich i północnych Polski ze szczególnym uwzględnieniem ordynariatu gorzowskiego*; **Marek Ordyłowski**, *W hołdzie Bierutowi. Obchody 60-lecia urodzin Bolesława Bieruta w sporcie polskim*; **Daniel Koteluk**, *Przebieg weryfikacji członków Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego w województwie zielonogórskim w 1953 roku*.

Archiwalia i Materiały Źródłowe **Beata Grelewicz**, *Zawartość i sposób porządkowania akt majątkowych przechowywanych w zasobie Archiwum Państwowego w Zielonej Górze na przykładzie zespołu „Wielka Własność Ziemska w Otyniu”*; **Jarosław Kuczer**, *Materiały do historii Środkowego Nadodrza (XVI-XVIII wiek) w zasobach Austriackiego Archiwum Państwowego w Wiedniu*; **Adam Górski**, *Dokumenty z wieży kościoła w Przybymierzu*; **Jerzy Ścigaj**, *Możliwości poznania dziejów Środkowego Nadodrza w polskojęzycznych zasobach internetowych*.

Artykuły recenzyjne i polemiki

Janusz Opaska, *Karl Friedrich Schinkel i pałac w Zatoniu koło Zielonej Góry* **Michał Smigel**, *Presidlenie ceskoslovensko-obsanov do ZSSR v roku 1947 na zaklade ceskoslovensko-sovietskej dohody o opcii a vzajomnom presidleni z 10.7.1946*, „Acta Historica Neosoliensia” 2003, t. 6, s. 125-136 (**Bohdan Halczak**) **Goffrey Hosking**, *Russland, Nation und Imperium 1552-1917*, London 1997, Berlin 2000, ss. 565 (**Przemysław Szpaczyński**) [Ze spisu treści]

Studia Epigraficzne, t. 2,
red. J. Zdrenka, s. 214,
oprawa broszurowa, A5,
Oficyna Wydawnicza UZ, 2006

„Kolejny, drugi tom *Studiów Epigraficznych* zawiera prace stanowiące głównie pokłosie III Ogólnopolskiej Konferencji Epigraficznej, która odbyła się 13 października 2004 roku w Zielonej Górze. Szeroki udział młodszego pokolenia historyków świadczy o ciągle rosnącym zainteresowaniu tematyką epigraficzną w Polsce, co bardzo cieszy. Planowanych konferencji dwudniowych, nie udało się dotychczas przeprowadzić ze względów finansowych. Organizatorzy wyrażają jednak nadzieję, że rosnące zainteresowanie tą tematyką przyczyni się w przyszłości do pokonania i tych trudności.

Konferencję zaszczylicili swymi wystąpieniami znani epigraficy Krzysztof Maciej Kowalski (Gdańsk), który mówił na temat gotyckich plomb towarowych, oraz Jan Pakulski (Toruń), który analizował zabytkowe inskrypcje w kościele św. Małgorzaty w Kościelcu. Uwagi epigrafika na temat ostatniej edycji inskrypcji w Polsce przedstawił w swoim wystąpieniu Joachim Zdrenka (Zielona Góra). Kolejne ciekawe wystąpienia dotyczyły różnych aspektów badań epigraficznych. Przemysław Szpaczyński (Zielona Góra) podał przykłady artefaktów epigraficznych z miejscowości związanych z życiem i działalnością Marcina Lutra na ziemiach niemieckich, Agnieszka Krawczuk (Kraków) przedstawiła epitafium Daniela von Buchsa, a Edward Skibiński (Poznań) epitafium Bolesława Chrobrego. Z kolei Rafał Witkowski (Poznań) skoncentrował swoją uwagę na epigrafice żydowskiej w Wielkopolsce, a Agnieszka Seidel-Grzesińska i Marcin Wisłocki (Wrocław) poruszyli problematykę dokumentacji i edycji źródeł epigraficznych. Wojciech Krawczuk (Kraków) poinformował o pracach inwentaryzacyjnych nad zespołem kaplic cmentarnych i epitafiów przy kościele garnizonowym (św. Krzyża) w Jeleniej Górze, a Anna Krzemińska i Grzegorz Wiśniewski (Katowice) o stanie inwentaryzacji i opracowaniu inskrypcji w warunkach środowisk lokalnych na przykładzie gminy Kęty i miasta Chrzanowa. Ciekawe uwagi na temat nagrobka Ewy Wilkowskiej, córki Stanisława z Wilkowa Niemieckiego, przedstawił Krzysztof Benyskiewicz (Zielona Góra). Średniowiecznej płycie nagrobnej Stanisława opata klasztoru benedyktynów w Lubiniu poświęcone było z kolei wystąpienie Pawła Stróżyka (Poznań). Również wszyscy miejscowi zielonogórcy epigraficy, biorący udział w projekcie badawczym finansowanym przez Departament Badań Naukowych Ministerstwa Edukacji i Nauki (wcześniej Ministerstwa Nauki i Informatyzacji) „Inskrypcje na terenach Polski Zachodniej”, zaprezentowali wyniki swych badań: Adam Górski omówił zabytki epigraficzne Muzeum Ziemi Lubuskiej, Paweł Karp nagrobne płyty figuralne jako źródło historii sztuki wojennej i zabytki epigraficzne, a Marceł Tureczek pomniki nagrobne w kościele pocysterskim w Gościkowie-Paradyżu jako przyczynek do znajomości epigrafiki oraz plastyki nagrobnej na obszarze historycznej ziemi międzyrzeckiej. Z kolei Katarzyna Sanocka (Nowa Sól) skoncentrowała swą uwagę na symbolice chrześcijańskiej jako elemencie badań epigraficznych na przykładzie XVII- i XVIII-wiecznych płyt nagrobnych z lapidarium w Bytomiu Odrzańskim. W ostatnim przyczynku *Collegium quindecimviri sacris faciendis in świetle commentarium ludorum saecularium z 17 r. p.n.e.* Andrzej Gillmeister (Zielona Góra) przypomniał o korzeniach epigrafiki, cofając się tematycznie do starożytności”.

[Ze Wstępu, Joachim Zdrenka]

Pędziwiatr, H.,
Teoretyczne podstawy
terapii w ujęciu psycho-
somatycznym, s. 280,
oprawa broszurowa, A5,
Oficyna Wydawnicza
UZ, 2006

„Współczesna nauka, z mnogością kierunków podejmowanych badań nad zdrowiem i chorobą czło-

wieka, prowadzi do swoistego rodzaju defragmentacji jednostki do poziomu drobnych molekuł i genów. Na tym podstawowym poziomie poszukuje się leków i sposobów zmiany niekorzystnych czynników warunkujących zdrowie i chorobę człowieka. Podobnie w obszarze terapeutycznym, równoległe z rozwojem cywilizacyjnym, pojawiają się coraz to nowe metody i techniki terapeutyczne, które stosownie do swojej nowości i atrakcyjności zyskują uznanie poszczególnych nurtów terapeutycznych. W tym ciągłym dopływie nowych informacji, transformacji cywilizacyjnej i specjalizacji dziedzin naukowych człowiek jako całość zaczyna znikać. Pojawiają się metody postępowania terapeutycznego, które próbują sięgnąć swoim oddziaływaniem do poziomu pojedynczych jednostek chorobowych, dolegliwości czy problemów życiowych, mając przede wszystkim na celu skrócenie okresu leczenia do minimum, ponieważ niekiedy sami pacjenci postzegają swoje problemy i chorobę jako zło konieczne, a czas poświęcony na własną terapię, za czas zmarnowany. Próbując sprostać wymaganiom pacjenta i własnym ambicjom, terapeuta stara się uczynić co możliwe, aby pacjent był z niego zadowolony, nie bacząc na konsekwencje takiego zachowania.

W tym pędzie zapomina się najczęściej o człowieku jako o całości. Zapomina się, że dzieląc dyscypliny naukowe i specjalizacje, nie można w ślad za tym podzielić człowieka. Pogoń za nowymi metodami przypomina wyścig w jednokierunkowej ulicy zakończonej murem. Można zaobserwować pewien paradoks, w którym człowiek zaczyna służyć pojawiającym się metodom, które miały pierwotnie służyć jako narzędzie wspierające wysiłki pacjenta w powrocie do zdrowia i wewnętrznej integracji. Zaczyna się szukać osób, które będą pasowały do opracowanej metody, nowej teorii lub potrzeby przeprowadzania nowych badań naukowych.

Podobnie jak w okresach rozwojowych, budowanie jednostki opiera się na przewadze reakcji asymilacji i syntezy, które mają prowadzić w efekcie do pełnej jego integracji i życia jako całości podmiotowo-osobowej, tak w swojej istocie dorobek nauki powinien podążać w tym samym kierunku.

Dlatego też pisząc podręcznik dla studentów podejmujących zagadnienia związane z terapią, starałem się uwzględnić podstawowe mechanizmy regulujące aktywność jednostki jako całości. Koncentruję swoją uwagę na dwóch zasadniczych obszarach ludzkiej aktywności: somatycznej i psychicznej, które są jednocześnie podstawą interwencji terapeutycznej, gdy pojawiają się zaburzenia zdrowia i choroby. Podział na rozdziały został dokonany z uwzględnieniem zagadnień podejmowanych tak przez terapię somatyczną, jak również przez terapię psychiki pacjenta. Należą do nich: koncepcja człowieka, zdrowia, choroby, energii, ruchu, kontaktu, podejścia do grupy i osobowości oraz relacji terapeutycznej.

W pierwszych dwóch rozdziałach przedstawiam najbardziej znane modele struktury człowieka, będące punktem wyjścia do określenia konwencji bądź nurtów

oddziaływań terapeutycznych, oraz podstawowe i niezbędne dla dalszych rozważań informacje z zakresu fizjologii. Niezależnie od koncepcji metodologicznych i rodzaju stosowanych metod terapeutycznych, myślenie terapeuty sprowadza się zazwyczaj do pojmowania człowieka, zdrowia i terapii, w ujęciu dualistycznym (biomedycznym) lub holistycznym. Aczkolwiek trudno jest ująć proces terapeutyczny w sposób jednostronny, to jednak świadomość terapeuty i pacjenta zmierza w mniejszym lub większym stopniu ku określonej koncepcji.

Przyjęta przeze mnie próba myślenia psychosomatycznego wynika głównie z doświadczeń pracy terapeutycznej jako fizjoterapeuta i psychoterapeuta. Biorąc pod uwagę przekazywane wiadomości w trakcie nauki akademickiej oraz niekiedy ich ograniczoną możliwość integracji w pracy terapeutycznej, można było dostrzec czynniki pojawiające się w procesie terapeutycznym, które hamowały lub niekiedy uniemożliwiały realizację przyjętych i uzgodnionych celów. Taka sytuacja prowadzi czasami do zniechęcenia i bezsilności u obu stron, których efektem bywa rezygnacja pacjenta z podjętej terapii.

Można również dostrzec, jak ważnym elementem w terapii jest jej komplementarność. Duże znaczenie w pracy z ciałem pacjenta ma rozmowa, umiejętność słuchania, czy też sama tylko obecność terapeuty. Są to aspekty relacji, często pomijane w szeroko rozumianym procesie fizjoterapeutycznym. Podobnie we własnej pracy psychoterapeuty oraz pracy innych terapeutów, omawiane na spotkaniach naukowych i superwizyjnych, dostrzegane są momenty, kiedy praca werbalna jest niewystarczająca, wówczas istotny staje się fakt, aby pacjent mógł doświadczyć, że nie jest samą tylko psychiką, ale kimś znacznie więcej. Zwykły dotyk pacjenta, czy też koncentracja jego uwagi na sobie, na tym, jak stoi, siedzi lub utoyka, zmieniają obraz jego percepcji i świadomości w odniesieniu do siebie i problemu, z którym przyszedł. Dlatego też przedstawiane podejście psychosomatyczne do pacjenta traktuję jako podejście integrujące przede wszystkim świadomość terapeuty, a w drugim planie integrujące również świadomość pacjenta. Aby przejrzysto przedstawić omawiane zagadnienia postanowiłem opisać oddzielnie podejście somatyczne i psychiczne, które jednak pracują w procesie terapeutycznym integralnie.

W rozdziałach 3-6 przedstawiam podstawowe mechanizmy terapii w nurtach somatycznym i psychicznym. W jednym i drugim nurcie, opierając się na istniejących koncepcjach teoretycznych, odwołuję się do ich wpływu na drugi obszar jednostki, niebędący aktualnie objęty pierwszoplanowym działaniem terapeutycznym.

Rozdział 7 został poświęcony znaczeniu terapeutycznemu grupy, ponieważ każdy z nas żyje między ludźmi, nawet wtedy, kiedy się od nich izoluje, nadal pozostaje w kontekście „do nich” lub „od nich”. Każda grupa, w której się pojawia, ma dla nas charakter budujący lub destrukcyjny, rozwojowy lub terapeutyczny, niezależnie czy jest to grupa terapeutyczna, edukacyjna czy środowiskowa. Mechanizmy kierujące prawami jednostki i grupy pozostają niezmiennie. Pracując z grupami pacjentów, studentów, biorąc pod uwagę zjawiska procesu grupowego oraz czynniki działające leczniczo, w moim odczuciu, daje to możliwość swobodniejszej pracy dydaktycznej i terapeutycznej oraz pozwala na stosowny do sytuacji podział aktywności i odpowiedzialności, które wnoszą do spotkania obie strony.

Własne doświadczenia terapeutyczne pozwoliły mi również dostrzec, jak ważna jest osoba terapeuty we wzajemnej relacji z pacjentem lub grupą pacjentów, oraz jak duże znaczenie ma jego osobowość i postawa, niezależnie od przyjętych orientacji teoretycznych,

stosowanych metod i technik. Z tego względu ósmy rozdział podejmuje zagadnienia dotyczące zjawisk pojawiających się w relacji terapeutycznej oraz osoby terapeuty w procesie terapeutycznym. Przedstawiam w nim mechanizmy rzutujące tak na relację z pacjentem, jak i na osobę samego terapeuty. Pacjenci zmieniają się często, natomiast terapeuta jest niejako „skazany” na siebie samego. Dlatego uważam za istotne, aby chciał i umiał zadbać o siebie przynajmniej tak dobrze, jak dba o swoich pacjentów. Można bowiem troszczyć się i pomagać pacjentom tylko w taki sposób, w jaki terapeuta potrafi zatroszczyć się i pomóc samemu sobie.

Pisząc ten podręcznik, opierając się na teoretycznych koncepcjach i dorobku naszej nauki, zdaję sobie sprawę z jego niedoskonałości. Mam jednak nadzieję, że pozwoli on spojrzeć na człowieka jako całość, którą można dzielić na elementy tylko w teoriach i doświadczeniach naukowych, natomiast w pracy mamy kontakt z całością psychosomatyczną jednostki. Pracujemy całą swoją osobą z całą osobą pacjenta”.

[Ze Wstępu]

Edukacja humanistyczna. Rocznik naukowo-dydaktyczny, t. 4., red. M. Sinica, s. 232, oprawa broszurowa, A5, Oficyna Wydawnicza UZ, 2006

Zofia Ożóg-Winiarska, Flotystka poetka w wierszach dla dzieci Józefa Ratajczaka; **Anna Szóstak**, Do czego służą

morfologie historycznoliterackie. Uwagi metodologiczne na marginesie pracy nad morfologią Jana Brzechwy; **Bogdan Trocha**, Przestrzeń w *Ogniem i mieczem* Henryka Sienkiewicza jako przestrzeń ludzkiego dramatu; **Olga Rutkowska**, Elementy naturalistyczne turpistycznej poetyki Stanisława Grochowiaka; **Dorota Amborska-Głowacka**, Wiersz *W Weronie* Cypriana Kamila Norwida w oglądzie hermeneutycznym; **Leszek Jazownik**, Edukacja literacka w dobie kryzysu „wielkich narracji”; **Romuald M. Jabłoński**; „Słowem Bożym i świadectwem Jezusa Chrystusa jest wszystko, co widział” (1, 2) – Apokalipsa na lekcjach języka polskiego w szkole ponadgimnazjalnej; **Ewa Kobylecka**, Zastosowanie zintegrowanych zadań szkolnych w edukacji humanistycznej; **Elżbieta Kur**, Metodyka nauczania historii literatury polskiej w Królestwie Polskim w latach 1864-1905; **Sławomira Kulczyńska-Kuleczka**, Tematyka folkloru w realizacjach ścieżek edukacyjnych podstawy programowej języka polskiego i innych przedmiotów; **Gerard Tomiak**, O szkolnym dziennikarstwie słów kilka. Prasowy grzech zaniechania?; **Julian Skoek**, **Kamila Borkowska**, Pytajne zaimki przysłowne w strukturze rosyjskich i polskich wypowiedzi pytających ze słowem pytajnym (badania eksperymentalne); Pamięć Pani Profesor Marii Dudzik; **Leszek Jazownik**, Polonista w szkole. Podstawy kształcenia nauczyciela polonisty, red. Anna Janus-Sitarz, Universitas, Kraków 2004; **Wiesława Troszczyńska-Nakonieczna**, **Marlena Puchowska-Florek**, **Marzena Chantsoulis**, **Ewa Skarbak-Oćwieja**, Diagnostyka zaburzeń komunikacji pochodzenia centralnego w fazie ostrej udaru mózgu w procesie kompleksowej neurorehabilitacji.

[Ze spisu treści]